

РОЗДІЛ 1

Вони відпочивали в національному парку «Туманні гори», у своєму улюбленому готелі типу «нічліг та сніданок».

Девід дивився на неї згори вниз і усміхався.

— Ну, що скажеш, моя красуне? Підеш за мене?

Тут, на ліжку з балдахіном, вона дивилася на Девіда й розуміла, що він — саме той, хто їй потрібен. Та поки вона вдивлялася в його глибокі зелені очі, десь неподалік оглушливо загув дзвін. І Девід раптом почав віддалятися, немов його засмоктував той звук. Вона простягнула до нього руки, але обхопила порожнечу.

Різкий дзвінок телефону остаточно вирвав Сюзанну Флетчер з обіймів сну. Судомно вхопивши ротом повітря, вона рвучко сіла в ліжку й намацала рукою телефон.

— Слухаю!

— Сюзанно, це Девід. Я тебе не розбудив?

Вона всміхнулася й млосно потягнулася на ліжку.

— А ти мені снівся. Приходь, побавимось.

— Але ж надворі й досі темно, — хихикнув Девід.

— М-м-м-м, — збуджено простогнала вона. — То на краще — приходь побавитися. Ще й виспатися встигнемо перед тим, як вирушити на північ.

Девід пригнічено зітхнув:

— Саме з цього приводу я й телефоную. Маю на увазі нашу подорож. Її доведеться відкласти.

У Сюзанни сон як рукою зняло.

— Що?!

— Пробач. Маю терміново їхати з міста. До завтра повернуся. А потім рано-вранці відразу ж і вирушимо. І матимемо в розпорядженні аж два дні.

— Але ж я вже все замовила, — ображено залопотіла вона, — ну, оту нашу традиційну кімнату в готелі «Кам'яна садиба».

— Знаю, але ж...

— Сьогоднішній вечір — особливий, бо минає півроку. Ти ж не забув, що ми заручені?

— Сюзанно, — важко зітхнув Девід, — їй-богу, не можу, мене вже чекає авто. Я зателефоную тобі з літака і все поясню.

— З літака? — перепитала вона. — А що трапилося? Чому університет...

— Справа не в університеті. Я зателефоную й поясню пізніше. А тепер маю йти — мене вже гукають. Буду на зв'язку. Обіцяю.

— Девіде, стривай! — скрикнула жінка. — Що за...

Та Девід вже вимкнув зв'язок.

Так і не склепивши очей, Сюзанна Флетчер пролежала в ліжку кілька годин — чекала на дзвінок. Але телефон так і не озвався.

Пізніше того ж дня Сюзанна задумливо сиділа у ванні. Занурившись у пінисту воду, вона намагалася викинути з голови готель «Кам'яна садиба» й «Туманні гори». «Та де ж це він? — подумала вона. — Чому не зателефонував?»

Вода довкола неї поступово перетворилася з гарячої на теплу, а потім стала зовсім холодною. Сюзанна хотіла було вийти з ванни, коли озвався бездротовий телефон. Вона рвучко підвелася, розплескавши воду по підлозі, і схопила слухавку, яку залишила на раковині.

— Девіде, ти?

— Ні, це Стретмор, — відповів голос.

Сюзанна похнюпилася.

— А, зрозуміло. — Вона не змогла приховати свого розчарування. — Доброго дня, командире.

— Сподівалися на когось молодшого? — хихикнув голос.

— Ні, сер, — знітилася Сюзанна. — Річ не в тім, що...

— Річ саме в тім. — Він розсміявся. — Девід Бекер — добрий чоловігя. Тримайтеся за нього.

— Дякую, сер.

У голосі шефа бриніли суворі нотки.

— Сюзанно, я телефоную вам тому, що ви мені потрібні тут. Негайно.

Жінка спробувала зосередитися.

— Але ж сьогодні субота, сер. Зазвичай ми в суботу...

— Знаю, — спокійно перервав її він. — Але виникла критична ситуація.

Сюзанна напружилася. «Критична ситуація?» Їй ще ніколи не доводилося чути таких слів із вуст командира Стретмора. «Критична ситуація?» У шифрувальному відділі? Вона навіть уявити собі таке не могла.

— Т-т-так, сер, — відповіла вона й на мить замовкла. — Я приїду якомога скоріше.

— Прошу не затримуватися, — сказав Стретмор і поклав слухавку.

«Було погано, а стало ще гірше», — подумала Сюзанна, спускаючись униз.

Невдовзі вона дізнається, що трапилося.

А Девід Бекер із висоти тридцяти тисяч футів із нещасним виглядом розглядав гладеньку поверхню океану крізь маленьке овальне віконце літачка «Лірджет-60». Вести телефонні розмови на борту літака заборонили, тож він не мав жодної можливості зателефонувати Сюзанні.

«Що я тут, у біса, роблю?» — невдоволено пробурчав він собі під ніс. Та відповідь була напрочуд простою — є люди, котрим просто не можна відмовити.

— Містере Бекер, — затріскотів гучномовець, — за півгодини прибуваємо.

Бекер похмуро кивнув незнайомому голосу. «Чудово». Запнувши шторку віконця, він спробував заснути. Та ніяк не міг відігнати думки про Сюзанну.

РОЗДІЛ 3

Сюзаннин «вольво» зупинився біля високого сітчастого паркану з колючого дроту. Молодий охоронець підійшов до авто й поклав руку на дах.

— Ваше посвідчення, будь ласка.

Жінка подала свою картку й приготувалася до звичної процедури перевірки, яка тривала півхвилини. Охоронець вставив її картку в комп'ютеризований сканер. А потім нарешті перевів погляд із пристрою на неї.

— Дякую, міс Флетчер. — Він зробив ледь помітний жест, і ворота розчинилися.

Через півмилі Сюзанна повторила таку саму процедуру біля схожого електрифікованого паркану, який видавався так само неприступним, як і попередній. «Хлопці, ви вже дістали, їй-богу... Це повторюється, мабуть, уже в мільйонний раз».

Коли вона наблизилася до останнього контрольно-пропускного пункту, кремезний вартовий із двома вівчарками й автоматом суворо поглянув на номерну табличку її авто й махнув рукою: проїжджай! Проїхавши ще двісті п'ятдесят ярдів по Кенайн-роуд, Сюзанна звернула на автостоянку для персоналу агентства. «Просто неймовірно! — подумала вона. — Двадцять шість тисяч службовців, бюджет у дванадцять мільярдів доларів — і вони не можуть обійтися без мене на вихідних!» Різко скерувавши авто на закріплене за нею місце на стоянці, вона рвучко пригальмувала й вимкнула двигун.

Сюзанна перетнула ландшафтну терасу й увійшла до головного корпусу, проминула ще два внутрішні контрольно-пропускні пункти й нарешті опинилася в глухому тунелі, що вів до нового крила. На її шляху виросла будка зі сканером голосу.

Агентство національної безпеки (АНБ)

Шифрувальний відділ

Стороннім вхід заборонено

Озброєний охоронець підвів очі.

— Доброго дня, міс Флетчер.

Сюзанна зморено всміхнулася у відповідь:

— Привіт, Джоне.

— Не думав, що сьогодні вас побачу.

— Я й сама не думала. — Жінка нахилилася до параболічного мікрофона. «Сюзанна Флетчер», — чітко вимовила вона. Комп'ютер негайно підтвердив частотні характеристики її голосу; двері клацнули й відімкнулися. Сюзанна ввійшла всередину.

Охоронець із неприхованим захватом провів поглядом Сюзанну, коли та рушила далі по проході. Він помітив, що її проникливі карі очі сьогодні трохи сумні, але на щоках палав свіжий рум'янець, а золотаво-каштанове волосся, що спадало на плечі, було наче щойно висушене й укладене феном. За нею линув легенький запах спеціальної присипки для волосся. Охоронець ковзнув очима вниз, до білої блузки, крізь яку ледь проглядала вузька смужечка бюстгальтера, а потім — до спідниці кольору хакі завдовжки до коліна. І нарешті зупинив свій погляд на ногах. Ногах Сюзанни Флетчер.

«Якось не віриться, що ці ноги належать дівчині, чий розумовий коефіцієнт сягає сто сімдесят одиниць», — подумав охоронець.

Він довго дивився їй услід, а коли Сюзанна щезла з виду, скрушно похитав головою.

Дійшовши до кінця тунелю, жінка вперлася в округлі склепінчасті двері з написом величезними літерами: «ШИФРУВАЛЬНИЙ ВІДДІЛ».

Вона зітхнула, простягнула руку до ніші з клавіатурою й набрала свій п'ятизначний пін-код. Через кілька секунд дванадцятитонна сталева плита почала обертатися. Сюзанна намагалася сконцентруватися, але думки вперто поверталися до НЬОГО.

До Девіда Бекера. До єдиного чоловіка, якого вона по-справжньому кохала. Наймолодший професор Джорджтаунського університету й блискучий фахівець з іноземних мов, він був мало не знаменитістю в науковому світі. Маючи вроджену ейдетичну пам'ять та любов до лінгвістики, Девід опанував шість азійських мов, а також іспанську, французьку та італійську. На його університетських лекціях з етимології та лінгвістики яблуку ніде було впасти, і він незмінно затримувався

допізна, щоб відповісти на зливу запитань. Девід промовляв впевнено й з ентузіазмом, неначе й не помічав захоплених поглядів молодих студенток, вражених його талантом.

Девід був смаглявим і кремезним чоловіком тридцяти п'яти років, мав зелені очі, гострий погляд і такий само гострий розум. Його масивне підборіддя та правильні риси обличчя здавалися Сюзанні викарбуваними з мармуру. При зрості понад шість футів Девід рухався на майданчику для гри у сквош швидше за будь-кого зі своїх колег. Легко перемигши свого опонента, він зазвичай охолоджувався, встроївши голову у фонтанчик для питної води і змочуючи свою густу чорну чуприну. А потім, і досі з мокрим волоссям, частував переможеного фруктовою газировкою та бубликом.

Як і всі молоді професори, Девід отримував в університеті скромну платню. Час від часу він заробляв додаткові гроші перекладами для державних установ у Вашингтоні та його околицях, коли йому треба було сплатити за продовження членства у сквош-клубі чи перетягнути свою стару ракетку фірми «Данлоп». Саме під час такого приробітку він і познайомився із Сюзанною.

Якось ясним прохолодним ранком під час перерви в осінньому семестрі Бекер повернувся зі звичної пробіжки до своєї трикімнатної квартири в будівлі для професорсько-викладацького складу й побачив блимання телефонного автовідповідача. Сьорбаючи з пляшки апельсиновий сік, він прослухав повідомлення. Подібні тексти він отримував досить часто — то до нього зверталася державна установа з проханням попрацювати в них кілька годин перекладачем. Одне лиш було дивно: Бекер ніколи не чув про устанovu з такою назвою.

«Вона називається “Агентство національної безпеки”», — пояснював Девід кільком знайомим, намагаючись отримати додаткову інформацію.

Та відповідь щоразу була незмінною: «Ти, мабуть, хотів сказати “Рада національної безпеки”»?

Бекер про всяк випадок іще раз передивився повідомлення: «Та ні. Тут написано “Агентство”. АНБ».

«Не знаю, ніколи не чув про таке».

Бекер продивився телефонний довідник державних установ Сполучених Штатів і теж нічого не знайшов. Спонтанічний професор зателефонував одному зі своїх старих знайомих, з яким колись грав у сквош, — колишньому політологу, тепер той працював дослідником у бібліотеці Конгресу США. І пояснення, яке він почув від свого приятеля, надзвичайно його вразило.

Виявилося, що АНБ таки існувало й було однією з найвпливовіших світових організацій. Уже понад півстоліття воно займалося збиранням електронних розвідувальних даних по всьому світі й захистом секретної інформації Сполучених Штатів. Лише три відсотки американців знали про його існування.

«АНБ розшифровується так: Агентство, якого Немає й не Було», — пожартував його знайомий.

З острахом та цікавістю Бекер прийняв запрошення загадкового агентства. І проїхав тридцять сім миль до його штаб-квартири, розташованої на вісімдесяти шести акрах лісистих пагорбів у Форт-Міді, що в штаті Меріленд. Коли професор пройшов крізь наскінченні контрольно-пропускні пункти і йому виписали шестигодинну гостьову перепустку з голограмою, провели до розкішно обставленого дослідницького відділу і сказали, що він займатиметься там «непрямою підтримкою» шифрувального відділу — елітної групи метикуватих математиків, відомих як *дешифрувальники*.

Упродовж першої години працівники шифрувального відділу, здавалося, не помічали присутності Бекера. Вони метушилися довкола величезного стола й розмовляли мовою, якої професор ніколи не чув. Лунали такі терміни, як *поточний шифр*, *самопроріджувальний генератор*, *рюкзачний варіант*, *протокол із «нульовим знанням»*, *точка однозначності* тощо. Бекер тільки розгублено спостерігав і слухав. Шифрувальники писали якісь символи на папері для самописців, подовгу роздивлялися комп'ютерні роздруківки й безперервно звірялися з начебто безладним текстом, виведеним на екран угорі:

JHDJA3JKHDMADO/ERTWTJLW+JGJ328
 5JHALSFNHNHNHFAF0HNDFGAF/FJ37WE
 ONI93450S9DJFD2H/HHRTYFHLF89303
 95JSPJF2J0890IHJ98YHFI080EWRT03
 JOJR845H0ROQ+JT0EU4TQEFQE//OUJW
 08UY0IH0934JTPWFIAJER09QU4JR9GU
 IVJP\$DUW4H95PE8RTUGVJW3P4E/IKKC
 MFFUERHFGV0Q394IKJRMG+UNHVS9OER
 IRK/0956Y7U0POIKI0JP9F8760QWERQI

Нарешті один із працівників пояснив те, про що Бекер уже й сам почав здогадуватися. Отой безладний текст являв собою код — «шифротекст», у якому групи цифр та літер означали закодовані слова. Робота шифрувальника полягала в тому, щоб дослідити код і вилучити з нього початкове повідомлення — «відкритий текст». АНБ запросило Бекера, бо припускало, що початкове повідомлення було написано мандаринським діалектом китайської мови. Він мав прочитати це повідомлення після того, як працівники розшифрують його.

Дві години професор розбирався з нескінченним потоком мандаринських символів. Але щоразу, коли він видавав варіант перекладу, шифрувальники з відчаєм хитали головами. Було зрозуміло: їхній код не підходив. Бажаючи їм допомогти, Бекер зазначив, що всі ієрогліфи, які шифрувальники йому показували, мали одну спільну рису: вони також мали стосунок до японської абетки кандзі. І відразу в кімнаті запала тиша. Начальник — довготелесий чоловік на ім'я Моранте, який курив цигарку за цигаркою, — отетеріло витріщився на Бекера.

— Ви хочете сказати, що ці символи мають множинне значення?

Професор кивнув. І пояснив, що кандзі — то японське письмо на основі китайської ієрогліфіки. А переклад він здійснював мандаринською тому, що саме про це вони його просили.

— Господи милосердний! — кашлянув Моранте, поперхнувшись сигаретним димом. — Тоді працюйте з кандзі!

І, немов за помахом чарівної палички, усе стало на свої місця.